

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ •
ΠΑΤΡΙΩΝΜΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 382

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΒΑΤΥΜΟΡΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδόθηκεν τη Κυριακή 11 Νοεμβρίου 1914. Α. Ν. Χατζιδάκις, Ε. Γ. Ζακύνος και Ι. Μ. Λαυρέντζος, συντάκται.

Ο ΑΓΑΘΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Τὸ σύμβολον τῆς πανελληνίου ἐνότητος, τὸ περιό-
ητον ἐθνόσημον, τὸ ὅποιον οἱ πολλοὶ μολοντί τὸ εἶχον
χαραγμένον ἐπίσης εἰς τὴν καρδίαν των, μετ' ἐκπλή-
ξεως καὶ ἀπορίας ἐβλεπον τολμηρῶς νὰ προβάλλεται εἰς
τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὑπὸ ὀλίγων τινῶν, ὁ δικέφαλος ἀε-
τὸς τῶν πατέρων μας, θερμάνας τὰ παγωμένα του
περὰ εἰς τὸ πῦρ τῶν νικῶν μας ἵπταται ἤδη ὑπερή-
φανος πρόδρομος τοῦ ἐμφυγῶντος Μαρμαρωμένου
τῆς παραδόσεως.

Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης πολλάκις καὶ ἡμεῖς προε-
καλέσαμεν τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν ἐκπλήξιν, ἐπιδεικνύοντες
τὸ ὁμοίωμα τοῦ καὶ ταχεῖαν προαγγέλλοντες τὴν ἐπά-
νδον του εἰς τοὺς ὀρίζοντας, ὅς τεθλιμμένος ἐνοστάλ-
γει. Οἱ λόγοι ἡμῶν, ἀνταποκρινόμενοι καὶ εἰς τοὺς κοι-
νοὺς πόθους καὶ εἰς τὸ κοινὸν αἶσθημα μετὰ στοργῆς
ἤκουοντο καὶ συμπαθείας, ἀλλὰ τῶν καρδιῶν τὴν συγ-
κίνησιν κατεσιγάειν ἢ λογικῇ τῶν πρακτικῶν λεγομέ-
νων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τίποτε ἄλλο δὲν πιστεύουσι παρὰ
τὰ μαθηματικά των ἐξαγόμενα.

Ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ὀχριάσων ταῦτα καὶ σθεσθῶν πρὸ
τοῦ ἀληθινοῦ φωτός. Καὶ ἦλθεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν οἱ πρα-
κτικοὶ ἄνθρωποι θὰ πιστεύσουν εἰς τὴν ἀνωτέραν δύνα-
μιν, ἣν δὲν διέκρινον μολοντί τὴν κατεῖχον ἐν τῇ καρ-
δίᾳ των. Ὁ δικέφαλος ἀετὸς ἀπὸ τῆς μικροσκοπικῆς ὀφει-
νῆς ἐνός μεταλλίου ἢ μιᾶς σφραγίδος ἄτινα ὑπὸ τῶν πολλῶν
ἐχαρακτηρίζοντο ὡς τεκμήρια πόθων εὐσεβῶν ἀλλ' ἀνε-
φίκτων ἐτάνυσε μίαν ἡμέραν τὰ περὰ του καὶ δι' αὐ-
τῶν ἐκάλυψε τὴν μεγάλην πύλιν τῆς Ἑλληνικῆς Βου-
λῆς. Ἐμβροντητοὶ τὸν εἶδον οἱ πολλοί. Δὲν ἦτο ἀπλή-
ρης. Ἐπὶ τυχαίᾳ διακόσμησις. Ἦτο τὸ ἄσπρον μὲν ἀλλ'
εὐχλωτότατον τῶν κρηγμάτων. Ἡ ἀντιπροσωπεῖα
τῆς ἐλευθέρας γωνίας ἢ ἐκπροσωποῦσα καὶ τὸ Γένος
ὀλόκληρον ἀνυψήμει τὸν ἐπανεληθόντα θριαμβευτὴν καὶ
ἀνεβίβαζε τὸν ἀετὸν εἰς τὸν ἀρμόζοντα Αὐτῷ θρόνον.

Ἀλλ' ἦν τινὰ ἡμέραν τὰ στρατεύματα πρὶν ἀναπαυ-
θῶν ἐπὶ τῶν δαφνῶν των προσέφερον στραταρχικὴν
ράβδον πρὸς Ἐκείνον ὅστις τὰ ὠδήγησεν εἰς τὴν νίκην.
Ἐπὶ τοῦ ἐπιζήλου τούτου σκήπτρου ἐνδοχρὺς εἶδεν ὁ
Βασιλεὺς τὸν δικέφαλον.

Καὶ προχέας, μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἀντιπροσω-
πεῖαν, μετὰ τὸ νικηφόρον στράτευμα, ἢ Ἐκκλησία, ἢ
μήτηρ τοῦ Γένους καὶ φρουρὰς τῶν δικαίων του ὑποδε-
χομένη Κωνσταντῖνον τὸν ἐλευθερωτὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ
ἐστέγασεν αὐτὸν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ δικεφάλου.

Καθιερώθη οὕτω αἰωνόβιος πλέον ἢ πλήρωσις ἐνός
πόθου μυστικοῦ. Καὶ τὸ Γένος ἐν τούτῳ βλέπει τὸν
ἀστέρα ὅστις θὰ ὠδηγήσῃ αὐτὸ εἰς τὸ τέρμα τῶν ὀλ-
λων του πόθων.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Ἑκτὴ

(Λουκ. ις'. 13-31)

Κείμενον

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἄνθρωπος τις ἦν πλούσιος, καὶ
ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον· εὐφραίνόμενος¹
καθ' ἡμέραν λαμπρῶς. πτωχὸς δέ τις ἦν, ὀνόματι Λά-
ζαρος, ὃς ἐβέβλητο² πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ· ἡλωμέ-
νος καὶ³ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν
πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ
οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔλκην αὐτοῦ. ἐγένετο
δὲ ἀποθάνειν τὸν πτωχὸν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ
τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ
καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτέφη. καὶ ἐν τῷ ᾧδῃ ἐπάρας τοὺς
ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀ-
βραάμ ἀπὸ μακρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐ-
τοῦ. καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· πᾶτερ Ἀβραάμ· ἐλέησόν
με καὶ πέμψον Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δα-
κτύλου αὐτοῦ ὕδατος, καὶ καταρίξῃ τὴν γλῶσσάν μου,
ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ·
τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ
συν. καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ἂν⁴ παρα-
καλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις μεταξὺ
ἡμῶν καὶ ὑμῶν⁵ χάσμα μέγα ἐστήρικται. ὅπως οἱ θέ-
λοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ἡμᾶς μὴ δύνανται μὴδὲ
οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερῶσιν. εἶπε δὲ⁶ ἑρωτῶ σὺν
σε. Πᾶτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν τοῦ πα-
τρός μου· ἔγω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς⁷ ὅπως διαμαρτύρη-
ται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον
τούτον τῆς βασάνου. λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωϋ-
σέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν· ὁ δὲ εἶ-
πεν· οὐχί, πᾶτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν
πορευθῇ πρὸς αὐτοὺς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ.
εἰ Μωϋσῆς καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν οὐδὲ
ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.

Σημειώσεις

1) Πορφύραν καὶ βύσσον = Πορφύρα μάλλινη, ἐπενδύ-
της, βεβαμμένη ἐν τῷ πολυτίμῳ πορφυρῷ ἐρυθρῷ χρώματι, βύσσος
δὲ ἐνδυμα ἐκ λεπτοῦ λευκοῦ αἰγυπτιακοῦ βάμβακος ἢ λίνου. 2) Εὐ-
φραίνεσθαι = εὖ βίος αὐτοῦ ἦτο διηνεκὴς διασκέδασις καὶ
ἀσποτία. 3) Ἐβέβλητο = ἦτο ἐκτεθειμένος πλησίον τῆς μεγάλης
πύλης τῆς εἰκίας τοῦ πλουσίου. 4) Ἡ λῶμα ἐν οὐκ = πλήρης
ἐλκῶν. 5) Καὶ ἐπὶ ὑμῶν = ἐλκῶν καὶ ὀδύνης. 6) Παρα-
καλεῖται = ἔχει αἰώνιον παρηγορίαν. 7) Χάσμα μέγα
ἐστὶ ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς = μεταξὺ δικαίων καὶ κατὰ νόμον ἔχοντων ἔχει τὴν φε-
ρὰς καὶ πᾶσα ἐπισκοπία εἶναι ἀδύνατος. 8) Ὡς τὸ
Παρακαλεῖται. Ἡ δὲ παραβολὴ ἡ ἀφορὰ εἰς τὴν νοθεύσιν τῶν πλου-
σίων, τῶν ἰδιωτῶν καὶ ἀπιδεδογμένων ζώντων, καὶ εἰς τὴν παρηγο-
ρίαν τῶν πτωχῶν, τῶν δυσπραγούντων ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ. Το δὲ
περὶ αὐτοῦ παραδείσου καὶ κόλασεως, γὰρ τῆς παραβολῆς καὶ μὴ
δογματικῆς λεγόμενα, ἀνάγκη οὕτω καὶ ἡμεῖς ταῦτα νὰ ἐκλαμβί-
νωμεν καὶ μὴδὲν ἐκ τούτων περὶ παραδείσου καὶ κόλασεως νὰ συμ-
περαίνωμεν.

Η ΟΦΕΙΛΗ ΗΜΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ

Εκ τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς Β' 4-11.

Ἡ πρὸς Ἐφεσίους ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου τῆς ὁποίας περικοπὴ ἀναγινώσκεται ἐπ' ἐκκλησίαις αὐρίων εἶναι ἐπιστολὴ ἐγκύκλιος μηδαμῶς ἀφορώσα εἰς τὰς ἀνάγκας μίαν μόνον; ἐπὶ μέρους ἐκκλησίας τ. ἔ. τῆς Ἐφέσου, ἀλλ' ὁλοκλήρου τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Ζῶντος ἐστὶ τοῦ Ἀποστόλου, πλὴν τοῦ ἐκ μέρους τῶν Ἰουδαίων πολέμου, ὃν ὑφίστατο ἡ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, ἀνέλαβε αὕτη τὴν καταπολέμησιν αἰρέσεων προκυψάντων εἴτε ἀπὸ σκοποῦ εἴτε ἐκ παρανοήσεως τῆς νέας θρησκείας; ἐκαλοῦντο δ' αὐτοὶ γνωστικαὶ αἰρέσεις διότι, ὡς ἔλεγον οἱ ὁπαδοὶ αὐτῶν, ἐστηρίζοντο ἐπὶ ἀκριβοῦς γνώσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν ᾧ τὸν ἐκτὸν αὐθιχισμὸν καὶ παραλογισμὸν δις τροπῇ καὶ ἀκτακνύοντες ἐχαρακτήριζαν τὸ σύστημα αὐτῶν. Τοιαύτας αἰρέσεις ἀναφάνεσας εἰς τὸν εὐφάνταστον λαὸν τῆς Ἀσίας, καὶ δὴ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ὅστις εἶχε μεταλάβει τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ φιλοσοφικῆς τῆς πάντας ἐξήτει νὰ ἐοικνεύηται, καταπολεμῶν ὁ Παῦλος ἀπέστειλεν ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειτο δέσμιος, τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς καὶ τὴν πρὸς Φιλιππησίους καὶ παρεκάλει αὐτοὺς νὰ ἀπομακρύνωσιν ἀπ' αὐτῶν πάντες δις τροπῆς τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ πανταχοῦ κηρύττει. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν ὁ Ἀπόστολος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀναπτύσσεται τὰς δογματικὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ εἰπεῖτα ὡς πόρισμα τῆς θεωρητικῆς καὶ συμβουλᾶς πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δις τροπῆς τῆς ἀληθείας.

Ἐν τῇ πρώτῃ μέρει τῆς ἐπιστολῆς ἀποδεικνύει ὁ Ἀπόστολος ὅτι διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Σωτῆρος καθ' ὃ ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, παρέδωκε ἐκ τῶν εἰς σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, διαλλαγέντες πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Θεὸν ἡμῶν καὶ ἐλάβομεν τὸ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας. Εἴτα ἀναφέρεται εἰς αὐτὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ λέγει ὅτι ἡγέρθη ἐκ νεκρῶν καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος. Πάντα δε ὑπέταξε ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐγένετο δὲ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ τῆς ὁποίας ἡμεῖς εἰμεθα μέλη καὶ οὕτω νεκροὶ ὄντες ἡμεῖς ἐγεννα τῆς ἀμνηστίας ἐξωποιοῦμεν διὰ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ. Ἐν τῇ αὐρίῳ δὲ ἀναγινώσκουμεν περικοπὴν ἀναφέρει τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ συνεζωοποίησεν ἡμᾶς τῷ Χριστῷ.

«Ὁ Θεὸς πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἡν ἡγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παρὰ πτωμασὶ συνεζωοποίησεν τῷ Χριστῷ, χάριτι ἐστὶ σεσωσμένοι καὶ συνηγέρθη, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερέχοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» Πάντα ταῦτα ἐστάλην ὁ μονογενὴς αὐτοῦ Υἱὸς ἵνα σώσῃ ἡμᾶς καὶ συνεπάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ὀφείλομεν ὡς ὄντες ἀνίκαντες ἀπ' ἡμῶν αὐτῶν νὰ σωθῶμεν. «Τῇ γὰρ χάριτι ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως, καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ἑμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσεται. Αὐτοῦ γὰρ ἔσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

Ο ΝΙΚΟΤΣΑΡΑΣ

Ἐν πούλκι ἐξέβαινε 'πὸ μέσ' ἀπὸ τὴν Βέρροια, Ράχη σὲ ράχη περπατῶ, λημέρι σὲ λημέρι, Κ' οἱ κλέφταις τὸ ἐρώταχναν κ' οἱ κλέφταις τὸ ρωτοῦν. — Πούλκι, πόθεν ἔρχεσαι καὶ πόθεν καταβαίνει; — Ἀπὸ τῆ Βέρροια ἔρχομαι, σὲ ἄγραφα καταβαίνω, Πῶς νὰ βρῶ τὸν Νικόλ, νὰ σμιῶ τὸν Σταμάτη. Νὰ πῶ τὰ χαριεῖσματα ἀπὸ τὸν Νικοτσάρα. Τρεῖς μέρας κάμνει πόλεμον, τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύκτας Πέρα στὸ Βερολεῖθλο στοὺς πάγους καὶ στὰ χιόνια. — Ἀκούστε παλληκάρια μου, φανὰς, ὁ Νικοτσάρας. Βάλτε τσελόκι στὴν καρδίᾳ καὶ σίδερα στὰ πόδια. Καὶ πάρτε τὰ τουφέκια σας, βγάλτε καὶ τὰ σπαθία σας. Γιουρούσι γιὰ νὰ κἀνωμεν νὰ φθάσωμε στὸ Πράβι. Τὸν ἄλυσον νὰ κόψωμεν καὶ πέρα νὰ ριγθοῦμε. Ζεοδιά μερὶ τὸν ποταμὸ νὰ πᾶρωμε παιδιὰ μου, Νὰ βροῦμε τὰ Λαζόπουλα τὸν καπετὰν Λαμπράκη. Εὐθὺς γιουρούσι ἔκαμαν, κ' ἔφθασε στὸ γεφύρι. Καὶ μετὰ τὸ δμακκὶ σπαθὶ ὁ Νικοτσάρας κόβει. Τὴν ἄλυσον τοῦ γεφυρίου, καὶ ἐδιάρηκεν ἀντίκρου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Β'.

Ἀξιότιμοι Κύριοι.

Δις τρυφίσεσθε, ὅτι ἡ Ἀγγλίαι ἀπλῶς καὶ μόνον χρεὶν ὑπερκασιέσας τῶν μικρῶν ἐθνῶν, Σερβῶν καὶ Βέλγων καὶ πρὸς προστάσιν διεθνῶς συνθήκης ἡναγκάσθη νὰ τῇρῃ τὸ ἔξοφ. Ἐν τῇ δις τρυφίσει ταύτῃ διαβλέπω τὸ δαιμόνιον μίαν ροδερὰν αὐταπάτην. Ὡς πρὸς τὴν Σερβίαν εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ Κυβέρνησις αὐτῆς συνήρσεν εἰς τὸ βδελυρὸν κακούργημα τοῦ Σερκαγέδου καθῶς καὶ ἐπὶ ἐπὶ ὅτι αὐτὴν μέσων νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν Σλαβούς. Ἐν λοιπὸν ἐπὶ τέλους ἡ Αὐστρία ἀπέστειλε τοκλὺν τελεσίγραφον, χωρὶς ὅμως νὰ προσβάλῃ τὸ Σερβικὸν ἔδαφος (ἴ);, τότε ἦτο καθήκον παντὸς πολιτισμένου ἔθνους καὶ ἐπομένως καὶ τῆς Ἀγγλίας νὰ ἐπιδοκιμάσῃ αὐτό, διότι τῆς Αὐστρίας ὁ Βασιλικὸς οἶκος, τῆς Αὐστρίας ἡ τιμὴ καὶ τῆς Αὐστρίας ἡ ὑπερξὺς προσεδιήθησαν. Ἐὰν συνεχώρειτο τοῦτο εἰς τὴν Σερβίαν, θὰ ἐσήμαινε ὅτι ἡ Ρωσία ἀπέβινε κυρία τοῦ ἀνατολικοῦ ἡμίσους τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἰνίου. Διότι ἡ Σερβία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ Ρωσικὴ σαρκενὴ καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Ρωσίας ἰδρυθεῖσα Βαλκανικὴ ὁμοσπονδία διηυθύνετο ἀποκλειστικῶς ἐναντίον τῆς Αὐστρίας. Ταῦτα εἶναι γνωστὰ ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπως καὶ ἐν Γερμανίᾳ. Ἐὰν δὲ ὑμεῖς παρὰ πάντα ταῦτα τολμᾶτε ν' ἀποκρίνεσθε, ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει πρόκειται ἀπλῶς περὶ ὑποστηρίξεως μικροῦ Κιζ-τους ἐναντίον μεγάλου, δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι ἀληθῶς φρονεῖτε τοῦτο. Δὲν δύναται ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Σερβίας νὰ τύχῃ ὑπερασπίσεως παρὰ τῆς Ἀγγλίας, διότι κατ' ἀλήθειαν δὲν ὑπάρχει πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἡ Σερβία διὰ τοῦ ἀτιμοτατοῦ κακούργηματος ἐξ ὧν ὅσα ἐμφανίζονται ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ, ἐξεβλήθη ἐκ τῆς χορείας τῶν ἐντιμῶν Κρατῶν... Σαῖς κατανοεῖτε ὅτι ἡ Αὐστρία εἶχε δικαίωμα νὰ τιμωρήσῃ τὴν Σερβίαν, ἀλλ' οὐκ ἦτο ἡμῶς εἶναι ἡ Σερβία τὸ ἀθῶον μικρὸν Κράτος τοῦ ὁποίου ὀφείλομεν νὰ φεισθῶμεν; Ποῖον δὲ ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ Ἀγγλία συμπαρῆται μετὰ τῆς Ρωσίας ἐναντίον τῆς Γερμανίας! Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Ἀγγλία ἀφαιρεῖ τὸ πρῶχμα, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευσεν τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ τὸν πολιτι-

σμὸν αὐτῆς ἀπὸ τῆς Σαχάρας τῆς Ἀσιατικῆς βαρβαρότητος τῆς Ρωσίας καὶ τοῦ πανσλαβισμού... Καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη καθ' ἣν ἡ Ἀγγλία ἀφῆρσε τὸ πρῶχμα τοῦτο, δὲν θὰ δυνήθη νὰ λησμονηθῇ ποτε ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ.

Ἀλλ' ὁ πρῶτος καὶ κύριος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἀγγλία ἐκήρυξε καθ' ὅρων τὸν πόλεμον εἶναι ἡ παραβίασις τῆς οὐδετερότητος τοῦ Βελγίου. Πρέπει νὰ σὰς ἐνθυμίσω πῶς ἡ Ἀγγλία ὑπερπηδᾷ τὰς συνθήκας καὶ τὰς ἐπισήμους ὑποχρεώσεις τῆς; Πῶς ἔχουσι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον; Διατὶ κάμνετε χρῆσιν τῶν σφαιρῶν ντοῦμ-ντοῦμ; Διὰ τῶν πράξεων τούτων ἡ Ἀγγλία ἀπώλεσε διὰ παντὸς πᾶν δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ περὶ παραβιάσεως τοῦ διεθνῶς δικαίου... Ἐπειτα ἡμεῖς δὲν ἐκηρύξαμεν τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Βελγίου, ἀλλ' ἀπλῶς εἰπομεν ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ρωσία καὶ Γαλλία ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς νὰ πολεμῶμεν εἰς δύο μέτωπα, θὰ συν-τριβῶμεν, ἐὰν δὲν δυνήθωμεν νὰ προχωρήσωμεν διὰ τοῦ Βελγίου. θὰ τὸ πράξωμεν, ἀλλὰ θὰ προφυλαχθῶμεν ἀπὸ πάσης βλάβης τοῦ Βελγίου καὶ θὰ τὸ ἀποζημιώσωμεν διὰ πᾶσαν τυχὸν φθοράν... Τοιοῦτοτρόπως δὲν δύναμαι νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι διεπράξαμεν ἄδικον οὐδὲ κἄν κατὰ τύπον. Διότι εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμεθα δὲν ὑπάρχουσι πλέον οὐδὲ τύποι, ἀλλ' ἀπλῶς ἠθικὰ καθήκοντα. Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως καὶ ἐνήργησεν ὀρθότατα, διότι τὸ γράμμα τοῦ νόμου δὲν ὑπῆρχε πλέον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ ἀνάγκη θραύει τὸν σίδηρον, πολὺ μᾶλλον μίαν συνθήκην... Ἡ Ἀγγλία οὐ μόνον συναγείρει τὰς ὁρδὰς τῶν Ρώσων ἐναντίον ἡμῶν ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἰάπωνας, τὸν ἑλ-τρεινον Κίνδυνον, ἀνευ τύψεως συνειδήσεως ἐξαπολύει ἐφ' ὅμας καὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, τοιοῦτοτρόπως δὲ ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πρὸς τὸν πολιτισμὸν καθήκοντα αὐτῆς, δι-επὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἐξοντώσῃ ἡμᾶς. Ἡμεῖς μετὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν ἡδυνάμεθα ἡνωμένοι εἰρηνικῶς νὰ φέρωμεν ὑψηλὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ διευθύνωμεν τὸν κόσμὸν ἐν εἰρήνῃ ἀφίνοντες εἰς ἕκαστον τὸ ἰδικόν του τοῦτο ἦτο τὸ μέγιστον ἰδανικὸν ἡμῶν καὶ πρὸς τοῦτο ἐργάσθημεν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη...

Τὴν ἀσθένειαν τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ σοφοῦ θεολόγου βλέπει εὐκόλως πᾶς ἀπροκατάληπτος ἀναγνώστης. Οὕτως, ἵνα ἀρχίσω ἀπὸ τοῦ τελευταίου, λέγει ὅτι ἡδυνάτο νὰ διευθύνωσι τὸν κόσμον ἀφίνοντες εἰς ἕκαστον τὸ ἰδικόν του, ὅπως λ. χ. ἀφῆκαν εἰς ἡμᾶς τὴν Βέρροια Ἡπειρον! Ἐπειτα ἡ Ἀγγλία συναγείρει τὰς ὁρδὰς τῶν Ρώσων καὶ ἐξαπολύει ἐπὶ τὴν Εὐρώπην τοὺς Ἰάπωνας. Καὶ ταῦτα λέ-γων λησμονεῖ ὅτι Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ ὠδήγησαν τοὺς Τούρκους ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1897 καὶ ὅτι αὐτοὶ πάλιν ὠδήγησαν αὐτοὺς ἐναντίον ἡμῶν. Ὡς νὰ μὴ ἀπῆρτιζαν οἱ Τούρκοι στρατιῶται ὁρδὰς μυριάδας χειροτέρας τῶν Ρώσων καὶ Ἰαπώνων. «Ἡ Ἀγγλία παρέβη τὰς περὶ τῆς Αἰγύπτου ὑποσχέσεις τῆς». (Σημειώτεον ὅτι ὁ λόγος εἶναι περὶ ὑποσχέσεων ἀπλῶν, οὐχὶ περὶ ἐπισήμων διεθνῶν συνθηκῶν). Ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἡ Αὐστρία ὅτε προσήρτησε τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῇ Βοσνίαν καὶ Ἐρζεγοβίνην, δὲν παρέβη τὴν ἐπίσημον διεθνή συνθήκην τοῦ Βερολίνου! «Εὐρισκόμεθα, λέγει, ἐν μεγάλῃ ἀνάγκῃ, ἠθέλωμεν νὰ διέλ-θωμεν διὰ τοῦ Βελγίου καὶ δι' αὐτὸ παρεβιάσαμεν τὴν περὶ αὐτοῦ συνθήκην, ὅπως καὶ ὁ Δαυὶδ ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἡ ἀνάγκη θραύει τὸν σίδηρον». Κατὰ τὸν τῶ-πον τοῦτον θὰ δύναται πᾶς κακοποιὸς νὰ δικαιολογήται: εὐρισκόμεθα εἰς μεγάλῃ ἀνάγκῃ, ἠθέλωμεν νὰ διέλθωμεν διὰ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Α, καὶ ἐπειδὴ δὲν μοι ἐπέτρεπε τοῦτο τὸν ἐφόνευσαν! Ἡ Κυβέρνησις τῆς Σερβίας ἠνείχετο εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἀρχιδουκά. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο ἀληθῶς ἀποδεδειγ-μένον; Ἐπειτα ἡ Σερβία μετὰ τῆς Ρωσίας ἐπειρώτο νὰ

ἐξεγείρουν τοὺς ὑπὸ τὴν Αὐστρίαν Σλαβούς. Ἀλλὰ πρῶτον ἐξετάζεται ἀν τοῦτο ἦτο ὄντως ἀληθές; Ἐπειτα ἡ μὲν Αὐ-στρία εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταδουλώσῃ τοὺς Σλαβούς, αἱ δὲ Σλαβικαὶ Δυνάμεις δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ σκέ-πτονται περὶ ἐλευθερώσεως αὐτῶν; Ἡ Σερβία, λέγει, ἦτο ὥστε δὲν ἦτο κἀμμία ἀνάγκη νὰ πολεμήσῃ τις πρὸς σωτη-ρίαν αὐτῆς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἀνεπεράσπι-στος καὶ λάβῃ τὴν τύχην τῆς Βοσνίας! Ἡ σύστασις, λέγει, τῆς Βαλκανικῆς ὁμοσπονδίας πρὸ δύο ἐτῶν διευθύνετο κατὰ τῆς Αὐστρίας. Ἡμεῖς ἐπιστεῦομεν ὅτι σκοπὸς καὶ ἀποτέ-λεσμα αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις τῆς Τουρκικῆς τυραν-νίας, τῶρα δὲ μινθάνομεν ὅτι οἱ ἐν Γερμανίᾳ διέγνωσαν ἐν αὐτῇ ἐνέργειαν ἐναντίον τῆς Αὐστρίας, ἵνα ὀρθῶς, διότι ἐματῶσαν τοὺς καταχθονίους αὐτῆς σκοποὺς ἐναντίον τῆς Ἀνατολῆς, κλπ. κλπ. Τοιαῦτα τὰ ἐπιχειρήματα. Ὡς ἐν ἀρχῇ περητηρήθη οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περιφρονούντες διὰ τὸν ἄπειρον αὐτῶν ἐγωισμὸν πάντας τοὺς ἄλλους λαοὺς, ζῶντες δὲ ἐν τῇ στενῇ κύκλῳ τῶν ἰδίων γνώμων καὶ θεωριῶν κατήχησαν νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ βλέπωσι καὶ κρίνωσι τὰ πράγματα ὅπως ὁ ἄλλος κόσμος, ἀλλ' ὅπως, πρότερον ἔβλεπον πάντα τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα μετὰ τὰς διόπτρας τῆς Κυβερνήσεως αὐτῶν καὶ ἵσαν λ. χ. πάντες φιλότουρκοι, διότι τοῦτο ὑπηγόρευε τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, καὶ καθόλου ἐξηρτῶντο ἐκ τῶν νευμάτων τῆς Κυβερνήσεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς πᾶσαν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, οὕτω καὶ σή-μερον δὲν δύναται νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν σκοπίμων ἐνεργειῶν τῆς διπλωματίας αὐτῶν, καὶ οὕτω καταντᾷ νὰ βλέπωσι τὸ κάρφον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἐτέρου, τὴν δὲ δοκὴν εἰς τὸν ἰδικὸν τῶν ὀφθαλμῶν οὐχί. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος!

ΠΥΡΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

Κ'

Τὰ ἐν Σικελίᾳ

Ἐν ταρχῇ λοιπὸν θεσλώδαι καὶ ἐν ἀκροτάτῳ κινδύνῳ ἵσαν τὰ ἐν Σικελίᾳ πράγματα διὰ τὰς ἐκεῖ Ἑλληνικὰς πόλεις. Ὁ Ἀγαθοκλῆς, ὁ υἱὸς κεραμέως, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νεότητι κεραμεύς, ὁ διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς συνετῆς τολμῆς δυνήθει μετὰ παμπόλλης περιπετεί-ας ν' ἀρξῇ τῶν Συρακουσῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ μὲν αὐμόματος τύραννος, ἀφ' οὗ δὲ ἐκκαταβῇ ἐν τῇ τυραννίδι, γενόμε-νος ἀήμερωτος καὶ πρῶτατος ἀρχὸν (Πολύβιος) ὁ διὰ με-γαλλοφροῦς ἐπινόας μεταβιβάσας τὸν κατὰ τὸν Καρχηδό-νιον πόλεμον δι' ἐκστρατείας εἰς τὴν Ἀρικήν, ὁ τῶνομα τοῦ βασιλέως λαδὼν καὶ ἡγεμονεύων πάτην σχεδὸν τῆς Σι-κελίας καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς νοτίου Ἰταλίας ἐκτείνας τὸ κράτος αὐτοῦ εἰς διλοφονήθῃ ὑπὸ τοῦ Μένωνος δηλητηριασθεῖς (π. Χ. 288). Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ αὐτοῦ οἱ Κρο-χηδόνιοι, οἱ βοηθοῦντες τοὺς ἀντιπάλους αὐτοῦ ἐν Σικελίᾳ καὶ τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ πολέμιους αὐτοῦ τοὺς Βρεττίους, ἐπειδὴ κηλάρως ἔβλεπον ἐν αὐτῷ τὸν ἀριστον τῶν πραγμάτων δι-αχειριτῆν καὶ μετὰ περιστάσεως τολμηρότατον, καὶ νῦν ἐ-σωσαν καὶ ὑποστήριξαν τοὺς διλοφόνους αὐτοῦ πολλὰ ἀχρη-σταίως, ἐλπίζοντες δι' ἐκτου; ἐκ τῆς ταρχῆς τῶν παγ-μάτων. Καὶ ἀληθῶς ἐπῆλθεν αὕτη τρομερὰ. Οὕτως ἐν Συ-ρακουσίαις, ἀφ' οὗ οἱ πολῖται μετ' ἀγῶνι κρατούντες κατω-θώσαν νὰ διώξουν τῆς πόλεως τοὺς ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους μισθοφοροῦντας πολεμικοὺς ἀλλ' ἄγχιω, ληστρικοὺς ἐκ Καρ-πανίας τῆς Ἰταλικῆς Μημερτίους, κατέστη διοικητῆς τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ὁ Ἰάετας, ὅστις ἐπολέμησε με-καὶ ἐνίκησε τὸν συμπαρῶντα τοῖς Κρχηδόνιαις τύραννον

